

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Варна, 23.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пл. Д. К.

при участието на секретаря Т. Г. И.
като разглежда докладваното от П. Д. К. Административно наказателно дело № 20233110204850 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на "МИРИТЕЛ" ЕООД, ЕИК 205511844, чрез адвокат Р. Д., ВАК, против НП № 728741-F733024/03.10.2023 г., издаден от Т. П. М. - Директор на дирекция "Обслужване" в ТД на НАП - Варна, с което е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 500.00 /петстотин/ лв. на основание чл. 178 от ЗДДС, за нарушение на чл. 96, ал. 1, вр. чл.178 от ЗДДС.

С жалбата се иска отмяната на НП, като се сочи, че органът по приходите не е съобразил всички факти и обстоятелства като не е приложил разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.Твърди, че с оглед действителното просрочване с един ден на срока за подаване на заявлението за регистрация по ЗДДС, макар и деянието да осъществява формално признаците на

административно нарушение, то неговата обществена опасност е явно незначителна и следва да се приеме, че то не представлява нарушение.

В съдебно заседание за жалбоподателя не се явява, но се представлява от адв. Д., който моли за отмяна на НП. Излага аргументи, такива посачени в жалбата. Моли за присъждане на разноски направени по делото

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Ив., който оспорва жалбата и моли съда да потвърди НП. Моли да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 20.09.2023 г. при извършена проверка в ТД на НАП гр. Варна, възложена с Резолюция № 032692303635052/11.09.2023 г., във връзка с подадено Заявление за регистрация по ЗДДС с вх. № 0000-0126463/21.06.2018 г. от А. Г. Г. – упълномощено лице от "МИРИТЕЛ" ЕООД, ЕИК 205511844, и приключила с Акт за регистрация по ЗДДС № 030422303767668/20.09.2023 г., св. И. А. на длъжност ст. инспектор по приходите, установила, че задълженото лице предоставя консултантски и юридически услуги, чрез онлайн сайт, вписан в списък с електронни магазини на НАП от 28.02.2023 г.

При извършената документална проверка било установено, че за периода от 01.09.2022 г. до 31.08.2023 г. дружеството има реализиран облагаем оборот по чл.96, ал.1 от ЗДДС над 100 000. 00 лв., а именно 102 331.73 лв..

При тези констатации, св. А. преценила, че съгласно действащия чл. 96, ал. 1, изречение второ от ЗДДС (изм. - ДВ, бр. 97 от 2017 г., в сила от

01.01.2018 г.) "Когато оборотът е достигнат за период по-дълъг от последните дванадесет месеца, включително текущия, лицето е длъжно да подаде заявлението в 7-дневен срок от датата, на която е достигнат оборотът. Поради това приела, че задълженото лице е следвало да подаде Заявление за регистрация по чл. 96 от ЗДДС в срок до 07.09.2023 г. Заявлението било подадено на 08.09.2023 г. т. е. след изтичане на законоустановения срок.

Въз основа на констатациите си, на 27.09.2023 г., инспектор И. А. съставила срещу въззивника АУАН, където описала допуснатото според нея нарушение на разпоредбите на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС.

Актът бил предявен и връчен на упълномощено лице на 27.09.2023 г, който го подписал без възражение.

В срока по чл. 44 от ЗАНН, не постъпили и писмени възражения срещу АУАН.

На 03.10.2023 г. наказващият орган издал НП, предмет на настоящата въззивна проверка.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства, а именно писмените доказателства - преписката по АНП, вкл. АУАН, заявление за регистрация по ЗДДС, справка за облагаем оборот, извлечения от банкова сметка, акт за регистрация по ЗДДС, покани, резолюция, декларация, заповед и др. които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните

правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна – ФЛ спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по место извършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Директор на Дирекция "Обслужване" при НАП-Варна, съгласно Заповед № ЗЦУ-1149/25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП. АУАН също е съставен от компетентно лице- инспектор в ТД на НАП –гр. Варна.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН.

АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя и в присъствието на един свидетел. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, т. к. не ограничава правото на защита.

Съдът не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя.

Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно

постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение.

Безспорно по делото е обстоятелството, че въззивника има качеството на данъчно задължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС. Тя е била санкционирана за извършено нарушение на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно тази разпоредба / в редакцията и към момента на нарушението/ всяко данъчно задължено лице с облагаем оборот 100 000 лв. или повече за период не по-дълъг от последните 12 последователни месеца преди текущия месец е длъжно в 7-дневен срок от изтичането на данъчния период, през който е достигнало този оборот, да подаде заявление за регистрация по този закон. Съгласно чл. 96, ал. 5 от ЗДДС задължението за регистрация възниква независимо от срока, за който е постигнат облагаемият оборот, но не и за период, по-дълъг от определения в ал. 1, а именно 12 месеца. Не се спори по делото и безспорно от приложените извлечения от банкови сметки, акт за регистрация и др. се установява, че през периода от м. 09. 2022 г. до месец 08.2023 г. облагаемият оборот на въззивника е надхвърлил визирания в чл. 96, ал. 1 от ЗДДС минимален размер, при което за въззивника, като данъчно задължено лице е възникнало задължение да подаде заявление за регистрация по ЗДДС в 7-дневен срок от изтичане на данъчния период, през който е достигнало този оборот.

От събраните гласни доказателства в хода на съдебното следствие – разпита на актосъставителя св. И. А., св.Н. Н., а и от писмените доказателства, приложени към делото се установяват, че действително за периода от 01.09.2022 г. до 31.08.2023 г. въззивника е натрупала облагаем оборот от 102 331.73 лв., поради което е следвало да подаде заявление за регистрация по ЗДДС в срок до 07.09.2023 г.

При така установените факти, съдът се съгласява с позицията на административно – наказващия орган, че в случая формално погледнато въззивника е осъществил състава на нарушението по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС. Съдът намира, че в случая от формална страна въззивника е извършил

нарушение на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС, тъй като е следвало в срок до 07.09.2023 г. да депозира в НАП заявление за регистрация по ЗДДС. В конкретния случай заявлението за регистрация по ЗДДС е подадено, след изтичане на законоустановения срок – на 08.09.2023 г., поради което и действително е нарушена цитираната разпоредба на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС

Съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е отнесъл нарушената разпоредба към санкционната такава, тъй като чл. 178 от ЗДДС предвижда санкция в размер от 500 до 5000 лв. за ФЛ, което е данъчно задължено по този закон лице, и което не изпълни задължението си за подаване на заявление за регистрация или заявление за прекратяване на регистрация в установените по този закон срокове. Действително, в случая е налице нарушение, което съдът приема за доказано, но административно-наказващият орган не е извършил съобразно разпоредбите на ЗАНН определяне и индивидуализиране на наложеното наказание, т. е. не е съобразил, че се касае за "маловажен случай", поради което издаденото наказателно постановление се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

В чл. 28 от ЗАНН е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административно-наказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК". Общото понятие за административно нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН.

При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Съгласно чл. 93, т. 9 ДР НК "маловажен случай" е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други

смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Цел на ЗАНН е налагане на наказания за предупреждаване и превъзпитаване на нарушителят към спазване на установения правов ред и въздействие върху гражданските субекти възпитателно и предупредително. Налагането на санкция не следва да се приема като самоцел на закона, тъй като справедливо е регламентирана възможност да не се налага наказание, като се предупреди нарушителя чрез съответен способ, че при повторно нарушение ще бъде санкциониран. Няма съмнение, че нарушението, за което е ангажирана отговорността на въззивника е формално, респ. от него не настъпват вреди, но пък безспорно сме изправени пред неизпълнение на задължение към държавата.

Нещо повече видно от доказателствата по делото още на 08.09.2023 г. въззивника е подал заявление за регистрация по ЗДДС, входирано под № ДДС 0000-0126463/ 08.09.2023 год. в ТД на НАП-Варна.

Горното води до извода за правилно отношение към законоустановения ред в страната и визира инцидентна проява, като това дори е отразено от АНО, доколкото в НП е вписано, че нарушението е извършено за първи път.

Нещо повече, въззивницата е подала процесното заявление за регистрация само с два дни закъснение. Заявлението е подадено дори преди установяване на нарушението от наказващите органи. Макар нарушението да е формално, не без значение за индивидуализацията му е и фактът, че по делото не са налице доказателства, а и твърдения относно извършвани други нарушения от въззивницата от същия вид или други нарушения на данъчното законодателство.

При тези констатации настоящият състав счита, че налагането на административна санкция за изолиран случай би имало по-скоро негативно влияние, отколкото превъзпитавашо, превантивно и възпиращо такова по

отношение на субекта на нарушението. Поради горните съображения съдът счита, че в случая е налице хипотезата на чл. 93, т. 9 от НК, тъй като без съмнение липсват вреди и вредните последици, налице са смекчаващи обстоятелства и то изключителни, като нарушението е с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид. В този смисъл е и константната практиката на Варненския административен съд- например Решение по к. адм. д. № 1540/2018 г., по описа на Административен съд - гр. Варна.

С оглед на всичко гореизложено, НП като неправилно и незаконосъобразно, следва да бъде отменено.

По отношение искането на страните за присъждане на юрисконсултско, съответно адвокатско възнаграждение:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН страните имат право на разноски. С оглед изхода на делото такива се дължат само на жалбоподателя. Последният е направил изрично искане за присъждане на разноски в размер на 500.00 /петстотин/ лева, сторени за заплащане на адвокатско възнаграждение. По делото е доказано извършването на разноски от жалбоподателя в пълния претендиран размер, като в договора за правна защита и съдействие, фактура, списък за разноски по реда на чл.63, ал.3 - ЗАНН, вр. чл.143 - АПК и чл.80 - ГПК, приложени към жалбата, е удостоверено възнаграждението да е заплатено. Следователно претенцията е основателна в пълния си размер.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН препраща към тази на чл. 143, ал. 1 АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Съгласно т. 6 от допълнителните разпоредби на АПК "поемане на разноски от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

Следователно в случая разноските следва да бъдат възложени върху това юридическо лице, от което е част административно наказващият орган, а това е ТД на НАП – Варна, като второстепенен разпоредител с бюджетни

кредити – така Решение № 13009 от 02.10.2019 год. по Адм. д. № 7758/2018 год. на Върховния административен съд.

С оглед изхода на делото искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от процесуалния представител на въззиваемата страна се явява неоснователно.

Воден от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 728741 - F733024/03.10.2023 г., издадено от Т. П. М. - Директор на Дирекция "Обслужване" в ТД на НАП - Варна, с което на "МИРИТЕЛ" ЕООД, ЕИК 205511844, със седалище и адрес на управление гр.Варна, ул."Бдин", № 21а., ет.3, офис 7, представлявано от Е. Р. Д. е наложено: административно наказание "имуществена санкция" в размер на 500.00 /петстотин/ лв., като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОСЪЖДА ТД на НАП – Варна да плати на МИРИТЕЛ" ЕООД, ЕИК 205511844, представлявано от Е. Р. Д., направените по делото разноси – 500.00 /петстотин/ лв. за адвокатско възнаграждение по АНД № 4850/2023 год. по описа на ВРС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на процесуалния представител на ТД на НАП – Варна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред **Административен съд- Варна** в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____